

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ТЕХНОЛОГІЙ ТА
ДИЗАЙНУ
ФАКУЛЬТЕТ КУЛЬТУРНИХ І КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЙ
КАФЕДРА СЦЕНІЧНОГО МИСТЕЦТВА І КУЛЬТУРИ

Анотація до творчого проєкту

«ЧЕКАЮЧИ НА ГОДО»

роль Поццо за п'єсою Семюеля Беккета

здобувач першого бакалаврського рівня вищої освіти

Спеціальність – 026 «Сценічне мистецтво»

ОП «Акторська майстерність та продюсування».

Кібальнік Владислав Сергійович

Керівник творчого проєкту - нар. арт. України, проф. Сомов Лев Миколайович

Посилання на відеофіксацію творчого проєкту:

Поццо — персонаж п'єси Семюеля Беккета «В очікуванні Годо». Його ім'я по-італійськи означає «колодязь» .

На перший погляд, він пихатий, інколи пихатий аристократ (він стверджує, що живе в маєтку та має багато рабів), жорстоко використовує та експлуатує оточуючих (зокрема свого раба Лакі та, меншою мірою, Естрагона). Він одягнений у такий же одяг, як Володимир та Естрагон, але вони не в такому жахливому стані, як їхні.

Хоча Поццо аж ніяк не лиходій у звичайному розумінні цього слова, іноді його вважають (номінально) «антагоністом» «В очікуванні Годо». Хоча формально він не є опозицією до так званих героїв п'єси (Володимир і Естрагон), він приносить хаос у їхній затишній світ. Коли він вперше ввійшов, він відразу почав намагатися застосувати владу над нещасними «Діді» та «Гого», кричачи на них, наказуючи їм і взагалі завдаючи собі клопоту. По дорозі він нещадно зловживає Лакі (фізично та психічно), змушуючи його виконувати чорні та іноді

безглузді завдання. Однак, незважаючи на його авторитетну присутність, він має тенденцію до фізичних та психіатричних розладів. У певні моменти першої дії (і протягом більшої частини другої дії) у нього трапляються незначні нервові зриви, коли все йде не так, як він (наприклад, коли він неправильно ставить речі, коли Володимир і Естрагон не розуміють його/лають його тощо). Однак Поццо не слід розглядати лише як бездумного, слабкого гнобителя. Має розвинену інтелектуальну сторону: філософствує розумно й оптимістично.

Між першою та другою діями Поццо проходить досить радикальну трансформацію: він спігне. Коли він робить свій другий (останній) вхід, він майже відразу падає і не може піднятися. Він залишається таким до кінця своєї сцени, безпорадно стогнучи та оплакуючи свою долю та стан. Ця зміна нібито відбувається лише за минулу добу. Деякі критики тлумачать це як те, що він не бачить страждання в інших, і таким чином спричинив страждання на себе.

Поццо і Лакі разом шістдесят років. Поццо керує Лакі за допомогою надзвичайно довгої мотузки, яку він смикає та смикає, якщо Лакі хоч трохи повільний.

Було стверджено, що «Поццо і Лакі — це просто Діди і Гого, незважаючи на те, що їхні стосунки незбалансовані». Однак домінування Поццо є поверхневим; «при ближчому розгляді стає очевидним, що Лакі завжди володів більшим впливом у стосунках, оскільки він танцював і, що важливіше, думав – не як послуга, а для того, щоб задовольнити порожню потребу Поццо: він скоював усі ці вчинки для Поццо. Таким чином, з моменту першої появи дуету справжнім рабом завжди був Поццо." Поццо вважає, що Лакі дав йому всю культуру, вишуканість і здатність міркувати, якими він володіє. Його риторика була вивчена напам'ять. Яскравим прикладом є «партійна частина» Поццо на небі: оскільки його пам'ять руйнується, він виявляється нездатним продовжувати власним ходом.